

virkelig maatte ansees som tilstrækkelig retferdiggjort eller ialtsald som undskyldelig paa Grund af det patriotiske Sindelag, vil der jo altid være den Udvei aaben at hentye til Benaadningsretten.

Med Hensyn til Affattelsen af Kapitlets enkelte Paragrafer (90—93) skal man bemærke, at man har anseet det rigtigst at følge en Orden, der svarer til Ordenen i de foregaaende Kapitler angaaende Statsforbrydelser mod den danske Stat. Man har derfor først omhandlet Forbrydelser imod fremmede Regenter og deres Repræsentanter ved den danske Hof (§§ 90 og 91), samt derefter i § 92 Forbrydelser mod fremmede Staters Sikkerhed og Selvstændighed saavel som imod deres Statsforfatning, ligesom det vil sees, at man ved Fremstillingen af personlige Angreb paa eller Fornærmelser imod fremmede Regenter og herved værende accrediterede Gesandter har sluttet sig væsentlig til Klassificeringen i det 9de Kapitel. Ved Fastfattelsen af Straffene i §§ 90 og 91 er der taget Hensyn deels til Straffebestemmelsen i Lov 3die Januar 1851 § 7, — hvormod Bestemmelsen i Fdn. 4de Octbr. 1833 § 20 er forekommet Kommissionen at føre til altfor haarde Resultater — deels til de almindelige, for lignende Angreb paa og Fornærmelser imod private Borgere senere i Udcastet foreskrevne Straffe, idet Opgaven jo maa være den, efter Omstændighederne at forhøje disse. Medens der formeentlig ikke er nogen Trang til skærpede Bestemmelser for Drabshandlinger imod fremmede Gesandter, har man meent, at det ikke kunde undgaaes at aabne Afgang til at anvende Livsstraf for nære og grove Attentater paa fremmede Regenters Liv. Iøvrigt turde det ikke være nødvendigt nærmere at udtale sig angaaende de i de nævnte Paragrafer saavel som i § 92 foreslaaede Straffe; den i sidstnævnte Paragraph foreskrevne Straf maa selvfølgelig have en stor Bidde, da den omfatter Forbrydelser af meget forskjellig Beskaffenhed, uden at det turde være hensigtsmæssigt at inklude sig paa en Specialisering af de enkelte Tilfælde, den større eller mindre Deelagtighed o. s. v. Bestemmelsen i § 93 om, at Tiltale kun skal finde Sted efter Justitsministeriets Befaling paa vedkommende

fremmede Regjerings eller Gesandts Begjæring, finder sin naturlige Begrundelse i de omhandlede Forbrydelser og de særegne personlige Forholds Beskaffenhed, ligesom det formeentlig vil findes i sin Orden, at der dog er gjort en Undtagelse fra den anførte almindelige Regel i det Tilfælde, at det er en Drabs eller Volds handling, der er udøvet imod en fremmed Regent. At Straffens Anvendelse efter §§ 90 og 91 forudsætter, at Gjerningsmanden har været vidende om den Angrebnes eller Fornærmedes Stilling, forstaaer sig af sig selv, men man har hverken anseet det nødvendigt eller sundet det hensigtsmæssigt udtrykkelig at udtale dette i Straffeloven. Det er endelig tilstrækkelig antydet i de ovenfor anførte Bemærkninger, at man med Udtrykket venstabelige Magter o. s. v. har sigtet til saadanne, med hvem den danske Stat staaer i den almindelige, ikke afbrudte, diplomatiske Forbindelse.

Til 13de Kapitel.

(Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden.)

Den første Gruppe af Bestemmelser i det 13de Kapitel, § 94—100, angaaer den directe, om end under forskjellige Former fremtrædende, Opsætsighed imod den offentlige Myndighed, og omhandles da først i §§ 94—98 den simple, af Enkeltmand eller Enkelte, nærmest imod enkelte af Statsstyrelsens eller den executive eller administrative Myndigheds Organer rettede Opsætsighed, i Ord eller i Gjerning, og dernæst i §§ 99—100 den ved en større Mængdes kollektive Optræden kvalificerede Krænkelser af den offentlige Fred og Orden samt Modstand imod Øvrighedens Virksomhed til Ordens Opretholdelse (Opstand og Dpløb). Saa vist som der begrebsmæssig er en ikke uvæsentlig Forskel imellem disse to Arter af Opsætsighed imod den offentlige Myndighed — hvilket dog ikke ubeslutter, at Straffen for en Forbrydelse af den første Art efter Omstændighederne maa kunne stige lige saa højt som